

Neděle 2. adventní
Iz35,1-10
8.12.2024

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl a který jest, který přichází.

Introit:

Připravte na poušti cestu Hospodinu!
Vyrovnajte na pustině silnici pro našeho Boha!
Každé údolí ať je vyvýšeno, každá hora a pahorek sníženy.
Pahorkatina ať v rovinu se změní a horské hřbety v pláň.
I zjeví se Hospodinova sláva a všechno tvorstvo společně spatří,
že promluvila Hospodinova ústa.

Píseň: 454

Čtení: Mt21,12-17

Píseň: 453

Kázání: Iz35,1-10

Dobře se čtou i poslouchají tyto verše. Prostupuje v nich radost, vitalita, neohrožená víra i naděje. Slova o soudu zde sice jsou, ale ta zanikají ve všeobecném hlaholení přírody.

Kdy se to *tehdáž* – jak překládají kraličtí – stane? Nebo se to *tehdáž* už stalo a my jsme to propásli? Nebo je to jenom takové těšení se pro ty, kteří potřebují slyšet něco povzbudivého?

Jak to, že Izajáš takto mluví, když nic z toho, co říká, neodpovídá? Situace lidí, situace nás je diametrálně odlišná.

Jako hodně vzdálená budoucnost možná zní to Izajášovo *tehdáž*. A všimněte si, děje, které zde jsou popisovány, se týkají celého univerza, i když se to vše děje na malém území Izraelského království, a převážně na pustině. Mesiášský věk, to *tehdáž*, možná bychom mohli říct prchavý okamžik víry a naděje, se stává skutečností pro toho, jenž zaostřil svůj zrak vírou.

Motivy rozkvetlé pouště, uzdravení slepých a hluchých, poskakování chromých, které je připodobněno k poskakování jelena, možná zní těm, kteří jsou slepí, hluchí i chromí jako výsměch. Možná, že tito lidé by chtěli to *tehdáž* zažít již nyní, aby mohli zvednout svůj hlas spolu s Izajášem a volat „Hurá, vše je překonáno“.

Přesto, a právě proto tito lidé, limitováni svými neduhy, již nyní mohou být v čase *tehdáž*. Zatím jsou zde, ale mají zajištěnou naději na budoucnost. Stejně jako příroda i oni rozkvetou. Toto slovo je totiž určeno všem těm, kterým přestaly uši slyšet, oči vidět a rozeznávat, těm, kteří jsou svázáni svou tělesností. Těm všem nejsou tato slova jen útěchou, ale skutečností.

Jak se to může stát? Kraličtí by řekli ‚u víře a u figuře‘. Co to znamená? Jak s oblibou opakují, oči víry vidí dál. Vidí až za hranici toho slůvka *tehdáž*. A ještě jedna skutečnost je nám nabízena, která nám způsobí, že *dodáme sílu ochablým rukám, pevnost kolenům klesajícím*. Toto se má stát nyní, tady a teď. Ruce, které představují objetí, pohlazení, přijetí mají být připravené nyní, aby mohlo nastat *tehdáž*. Klesající kolena se mají napřímit, aby se nohy rozběhly do časů *tehdáž*.

Izajáš pokračuje: *Budte rozhodní, nebojte se!* Kolikrát v Bibli zazní ‚nebojte se‘. Může si vůbec dnešní člověk dovolit říct, že se bojí, má strach i obavy? Jaká úleva nastane, když můžeme vyznat: bojíme se. Každý z vás si může doplnit, čeho se obává a bojí. K tomu, abychom se nebáli, musí předcházet rozhodnutí. Rozhodnutí ve svém srdci, že uvěříme tomu *tehdáž*. Prostě *tehdáž* se nám stane realitou, přesahující naše poznání. Realitou, která zasahuje již do nyní.

Proč toto vše má nastat? Proč se máme napřímit, vztáhnout ruce k objetí, proč se máme pohnout z místa, proč máme své srdce nabádat k rozhodnosti?

Hle, váš Bůh přichází s pomstou, Bůh, který odplácí, vás přijde spasit. No, to nezní povzbudivě. To celý obraz proměny, restartu, změny trochu zatemňuje. Bůh s pomstou, to nezní zrovna povzbudivě.

Bůh přicházející. Bůh, který vždy za svým lidem přicházel a přichází. Bůh, který přichází tak, že se dá poznat ve svém synu Ježíši z Nazaretu. Tak takhle jsme si ten soud nepředstavovali. Tento Bůh, který *přichází s pomstou, který odplácí*, se zjevil. Zjevil se Izraeli. *Tehdáž*, když je vyvedl přes rozkvetlou poušť z babylonského zajetí. A bylo to vždy, když nás z pouště našich životů přivedl zpět.

Soud již nastal. To my, co chodíme do kostela, a slýcháme o životě, smrti a vzkříšení Ježíše, víme. Uvědomujeme si však jednu kolosální a zásadní změnu v soudním přelíčení?

Soud probíhá nad provinilým, byl vynesena rozsudek. Nic už se nedá dělat. Přesto následuje obraz naprostého veselí, až zázračného oživení. Jak se veselit, když Boží soud nás odsuzuje?

Můžeme ve svých srdcích vidět, a hlavně *tehdáž* uvidět, ty rozkvetlé pouště, tryskající vody v potocích, tu nádheru stvoření? *Tehdáž* budeme slyšet i vidět, budeme poskakovat jako kůzlata? Kdy a kde se to stane? Jakým zvláštním soudem budeme muset projít?

Ano, to vše se stalo v Ježíši Kristu, neboť ten soudící Bůh vstoupil do tohoto světa, aby zaplatil. Soud proběhl, byli jsme odsouzeni. Avšak za nás byla zaplácena kauce. Kauce, která nás vyvádí z pouště našich životů do pouště plné barev, plesání.

A tak již pojďme, radujme se a vyjděme na cestu svatou, vedoucí do nového Jeruzaléma, do království Božího.

Amen.

Píseň: 438

Poslání:

Posilněte proto své zemdlené ruce i klesající kolena a vykročte jistým krokem,
aby to, co je chromé, docela nezchromlo, ale naopak se uzdravilo.

Požehnání:

Sám pak Bůh pokoje posvěť vás v Kristu Ježíši.
Amen.

Píseň: 431